

8.

Οίκοθεν ἐννοεῖται, ὅτι στερούμεθα στατιστικῆς τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων ἐπὶ χιλιετηρίδας καὶ αἰῶνας, καὶ ὅτι μόνον ἐκ τῶν νεωτέρων χρόνων ἔχομεν ὀλίγους ἀριθμούς, ἀλλὰ τὰ ὀλίγα, ὅσα γινώσκουμεν περὶ τῶν προηγουμένων αἰώνων ἀκοῦσι νὰ μᾶς πείσωσιν, ὅτι ἐν ᾧ κατὰ τὴν τελευταίαν ἡμίσειαν χιλιετηρίδα τὰ θύματα τοῦ ἱκριώματος ἡριθμοῦντο κατὰ χιλιάδας ἀνὰ πᾶν ἔτος, κατόπιν περιορίσθησαν εἰς ἑκατοντάδας καὶ ὅτι σήμερον ἐν Εὐρώπῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων μόλις ἀνέρχεται εἰς ὀλίγας δωδεκάδας κατ' ἔτος.

Ἐὰν δὲ περαιτέρω συγκρίνωμεν τὰς διαφόρους ἐποχὰς τῆς τελευταίας ταύτης περιόδου, εὐρίσκομεν ὅτι ἡ μείωσις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν θανατουμένων προβαίνει ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος μετ' αὐξήσεως ταχύτητος, ἥτις μάλιστα φαίνεται καταπληκτικὴ ἀπὸ τῆς Ἰουλιανῆς ἐπαναστάσεως.

Φυσικῶ τῷ λόγῳ, κατὰ τὰς στατιστικὰς ταύτας παρατηρήσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν τόποι, κείμενοι ἐκτὸς τοῦ κύκλου τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, καὶ γεγονότα μὴ συνδεόμενα στενῶς πρὸς τὰς ἐνεργείας του, ὡς π. χ. ἡ πρᾶξις τοῦ Θεοδώρου, βασιλέως τῆς Ἀβυσσινίας, ἐντὸς ἐξ ἐβδομάδων καταδικάσαντος εἰς θάνατον 4000 ἀνθρώπων καὶ ἡ πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐκδοθεῖσα ἐν Μανδαλά τῆς Βίρμας δικαστικὴ ἀπόφασις, καθ' ἣν ἑκατοντάδες ἀνθρώπων ἐξετέθησαν εἰς σφαγὴν καὶ τὰ παρόμοια.

Ἀπ' ἐναντίας οἱ ἐξῆς ἀριθμοί, ἀναφερόμενοι πρὸς τὴν Εὐρώπην, δύνανται νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς παραδείγματα περὶ τῶν ριζικῶν μεταβολῶν, ὅσαι ἐπῆλθον ὡς πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας τοῦ παρόντος αἰῶνος.

Περὶ τὰ τέλη τῆς 14^{ης} ἑκατονταετηρίδος τὸ Βερολῖνον ἡριθμεῖ μόνον 6000 κατοίκων. Ἄλλ' ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἀπὸ τοῦ 1391 μέχρι τοῦ 1448 ἀπηγχονίσθησαν 46 ἄτομα, ἀπεκεφαλίσθησαν 22, 20 ἐκάησαν ζῶντα, 17 ἐτροχίσθησαν καὶ ἑννέα γυναικες ἐτάφησαν ζῶσαι. Ἀφ' οὗ ὅμως τότε ἐν διαστήματι 58 ἐτῶν ἐθανατώθησαν 116 ἄτομα ἤτοι 2% τοῦ ὅλου πληθυσμοῦ τοῦ Βερολίνου, ἔπρεπεν, ἐν ᾗ περιπτώσει τὸ ἱκρίωμα ἐξηκολούθει νὰ ἀπολαύῃ τήσιν ἀκμὴν καὶ δόξαν, ἐν Γερμανίᾳ τὴν σήμερον νὰ ἐκτελεῖται καθ' ἑκάστην μίαν τοῦλάχιστον θανατικὴ καταδίκη, ἐν ᾧ, ὡς γνωστόν, ἐν Βερολίνῳ ἀνὰ πᾶν ἐν ἔτος μόλις εἰς κακοῦργος παραδίδεται εἰς τὴν λαιμητόμον. Μετὰ πόσης δὲ δραστηριότητος εἰργάζοντο τῷ 17^ῳ αἰῶνι ἐν Γαλλίᾳ οἱ δῆμοι,

ἀποδεικνύεται ἐκ τινος ἐπιστολῆς τῆς κυρίας de Sévigné, ἡ ὁποία γράφει ἐν αὐτῇ ὅτι καθ' ἑκάστην ἐβδομάδα τροχίζεται εἰς ἀνδρὸς καὶ ὅτι τῇ φαίνεται ὡς ψυχαγωγία καὶ διασκέδασις ὁ ἀπαγχονισμὸς τῶν ἐγκληματιῶν. Τὰ θύματα τοῦ ἱκριώματος ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ Ἑρρίκου τοῦ Η'. συμποσοῦνται εἰς πολλὰς μυριάδας, οὐχὶ εὐαριθμώτερα δὲ ἦσαν ταῦτα καὶ ἐπὶ τῆς βασιλείας τῆς Ἐλισάβετ. Ἐὰν δὲ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὴν διαφορὰν τῆς πυκνότητος τοῦ πληθυσμοῦ ἐν Ἀγγλίᾳ κατὰ τὸν 16^{ον} αἰῶνα καὶ τὴν σήμερον, ἔπρεπεν, ἐὰν ἡ ποινικολογία δὲν ὑφίστατο ριζικὰς μεταρρυθμίσεις, καθ' ἑκάστην νὰ θανατοῦνται ἐν Ἀγγλίᾳ 40 ἀνθρώποι, ἐν ᾧ πράγματι οὐδὲ καθ' ὅλον τὸ ἔτος φονεύονται τοσοῦτοι. Αὐτὴ δὲ ἡ ἐλάττωσις τῶν θανατικῶν ἐκτελέσεων ἐν Ἀγγλίᾳ παρατηρεῖται ἀπὸ δεκαετηρίδος εἰς δεκαετηρίδα τοῦ παρόντος αἰῶνος. Ἐν ἔτει 1834 συνέβησαν 922 θανατικαὶ καταδίκαι εἰς πληθυσμὸν 14½ ἑκατομμυρίων ψυχῶν, τριάνοντα δὲ ἔτη ἀργότερον καὶ εἰς πληθυσμὸν 23 ἑκατομμυρίων ἔπρεπε νὰ συμβῶσι 1500 τοιαῦται, ἐν ᾧ πραγματικῶς συνέβησαν μόνον 30, περιορίσθησαν δηλαδὴ μόνον εἰς τὸ 1/50 ἐντὸς τριακονταετίας.

Ἡ παρατήρησις τῶν γεγονότων τούτων μᾶς πείθει περὶ τῆς βαθμιαίας καὶ ὀριστικῆς ἄρσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἡ παραβολὴ τοῦ παρελθόντος πρὸς τὸ παρὸν δεικνύει τὰς ριζικωτάτας τῶν μεταβολῶν ὅσον ἀφορᾷ πρὸς τὴν πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῆς ποινικολογίας. Τὸ σημαντικώτατον φαινόμενον τῆς ἱστορίας τῆς θανατικῆς ποινῆς εἶνε ἡ βαθμιαία αὐτῆς ἄρσις. Θανατώσεις ἀνευ ἐνοχλίας, ἡ δι' ἀπλᾶ μόνον παραπτώματα, ἡ διὰ θρησκευτικὰ ἐγκλήματα κτλ. ἀνήκουσι πλέον εἰς τὸ παρελθὸν καὶ δὲν θὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλὰ καὶ αὐτὰ τὰ βαρύτερα τῶν ἐγκλημάτων, οἷον φόνος καὶ ἐσχάτη προδοσία, σπανίως πλέον καὶ μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιστάσεις τιμωροῦνται διὰ τῆς ἀπωλείας τῆς ζωῆς. Ἀφ' οὗ δὲ κατὰ τοὺς παρελθόντας χρόνους τὰ θύματα τοῦ ἱκριώματος πρῶτον ἡριθμοῦντο κατὰ χιλιάδας, εἶτα δὲ κατὰ ἑκατοντάδας καὶ τελευταῖον κατὰ δωδεκάδας, γεννᾶται φυσικῶς τὸ ζήτημα ἐὰν καὶ ὁ τελευταῖος οὗτος ἀριθμὸς θὰ ὑποστῇ εἰς τὸ μέλλον καὶ ἄλλην μείωσιν καὶ θὰ καταντήσῃ ἴσος τῷ μηδενί. Ἐὰν ἄλλοτε ἐκ 10,000 φονεῶν ἐθανατοῦντο καὶ οἱ 10,000, τὴν σήμερον δ' ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τούτου μόνον οἱ 100 ἀνέρχονται τὰς βαθμίδας τῆς λαιμητόμου, ἀγνοοῦμεν τί δύνανται νὰ μᾶς ἀποτρέψῃ τοῦ νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ ἐλαττωθῇ καὶ ὁ ἀριθμὸς οὗτος, ἕως ὅτου ἐντελῶς ἐξαφανισθῇ.

(Κατὰ τὸν Brückner).

Η ΕΠΑΙΤΙΣ.

(συνέχεια).

Ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον ἐνόμισεν ὅτι τὰ πάντα ἀπὸ τῆς χθὲς μετεβλήθησαν ἢ ὅτι αὐτὸς ὅλος μετεβλήθη, διότι αὐτὴ ἡ μορφή καὶ οἱ τρόποι τῆς Ἰωσηφίνας τῷ ἐφάνησαν ἀλλόκοτοι. Σιωπηλὴ τις ὁδὺν καὶ πένθος ἦν ἐπικεχυμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου της, μετ' ἀγάπης ὅμως καὶ οικειότητος ἐχαιρέτισε καὶ ὑπεδέχθη τὸν Φρέβεν. Τὴν χθελὴν ἀδιαθεσίαν της ἀπέδωκεν εἰς τοὺς πολλοὺς χάριν τῆς ἐορτῆς κόπους, ἔδειξεν ὅμως εὐθύς ἐξ ἀρχῆς, ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἐμιλήσῃ περιπλέον περὶ τῶν γενομένων. Ἄλλ' αὐτὸς ὁ Φρέβεν, ὅστις περὶ πολλοῦ ἐποιεῖτο τὴν γνώμην πρὸ πάντων τῆς Ἰωσηφίνας, δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρῃ ὅτι αὕτη τρόπον

τινα σκοπίμως δὲν ἔθιξε διόλου τὸ ζήτημα τῆς ἱστορίας του, καὶ ἀνεφώνησεν: „ὄχι! δὲν Σᾶς ἀφίνω, κυρία μου, νὰ με διαφύγετε αὐτὴν τὴν φορὰν. Ὡς πρὸς τὴν γνώμην τῶν ἄλλων περὶ ἐμοῦ, δὲν με μέλλει σχεδὸν διόλου· καὶ τί πρὸς ἐμὲ τῇ ἀληθείᾳ ἂν αὐτοὶ οἱ κοινότατοι ἀνθρώποι μετροῦσι τὰ πάντα καὶ ἐμὲ ἔτι αὐτὸν κατὰ τὸ πρόστυχόν των μέτρον! Ἦθελον ὅμως πράγματι καταλυπηθῇ ἐὰν καὶ Σεῖς ἐσκέπτεσθε οὕτως, ὥσει πᾶσα πρὸς ἐμὲ ἐκτίμησις ἐξέλιπε καὶ ἀπὸ μέρους Σας, ἐὰν δηλ. καὶ Σεῖς ἀμφεβάλλεστε περὶ τῆς ἀληθείας τῆς χθελὴν διηγέσεώς μου, τὴν ὁποίαν βέβαια δὲν ἔπρεπε καθόλου νὰ ἐμπιστευθῶ ἐγὼ εἰς τοιοῦτον

ἀκροατήριον. Σὰς ἐξορκίζω, κυρία, νὰ μὲ πῆτε εἰλικρινῶς, πὼς κρίνετε τὴν διαγωγὴν μου ἀπέναντι τῆς ταλαιπώρου ἐκείνης κόρης;

Ἐπὶ μακρὸν ἠένισε πρὸς αὐτὸν ἡ Ἰωσηφίνα· οἱ ὠραῖοι καὶ μεγάλοι ὀφθαλμοὶ τῆς ἐπληρώθησαν δακρύων· καὶ σφίγξασα τὴν χεῖρά του εἶπε: „ὦ Φρέβεν! μ' ἐρωτάτε πὼς κρίνω τὴν διαγωγὴν Σας· καὶ ὅμως, καὶ ἂν ὅλος ὁ κόσμος ἀμφέβαλλε περὶ τῆς ἀληθείας τῶν λόγων Σας, ἐγὼ πάλιν θὰ ἤμην βεβαιωτάτη ὅτι ἐλαλήσατε τὴν ἀλήθειαν. Δὲν ἔξευρετε πόσον καλὰ Σὰς γνωρίζω!“

Ἐξ ἀγαλλιάσεως ἠρυθρίασεν ὁ Φρέβεν καὶ ἠσπάσθη ἐκ σεβασμοῦ τὴν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς κυρίας. „Πόσον εἶθε καλὴ, καὶ δὲν με παραγνωρίζετε. Βεβαίως ἐγὼ εἶπον τὴν ἀλήθειαν καὶ μόνην τὴν ἀλήθειαν.“

„Καὶ αὕτῃ ἡ κόρη“, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη, „εἶνε ἄρα γε ἐκείνη, περὶ τῆς ὁποίας ἐλέγετέ μοι ἐσχάτως; Ἐνθυμεῖσθε, ὅταν προχθὲς ἀνεγινώσκομεν κάτω εἰς τὸν κήπον, ὅτι μοι ἐξωμολογήθητε τὸν ἄνευ ἐλπίδος ἔρωτά Σας; Εἶνε λοιπὸν αὕτῃ ἡ κόρη;“

„Αὐτὴ!“ ὑπέλαβεν ὁ Φρέβεν μετὰ λύπης· „δὲν πρέπει νὰ με περιγελάσετε δι' αὐτὴν τὴν μονομανίαν μου, διότι ὑμεῖς τοῦλάχιστον πρέπει νὰ ἐκτιμῆσητε τὰ αἰσθημάτων μου, ὅσον καὶ ἐγὼ αὐτὸς γνωρίζω τί δύνασθε ν' ἀντιτάξετε εἰς τοὺς ἰσχυρισμούς μου, διότι πολλάκις μέχρι τοῦδε ἐπέπληξα τὸν ἑαυτὸν μου ἐπὶ τούτῳ. Γνωρίζω ὅτι φάντασμα μόνον κυνηγῶ καὶ δὲν γνωρίζω ἂν με ἀγαπᾷ καὶ ἐκείνη . . .“

— „Σὰς ἀγαπᾷ!“ εἶπεν ἡ Ἰωσηφίνα ἀκουσίως καὶ μετὰ παραδόξου τόνου· μετ' ὀλίγον προσέθηκεν ἐρυθρίωσα διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ταύτην διαβεβαίωσίν της: „Πρέπει τοῦλάχιστον νὰ Σὰς ἀγαπᾷ· καὶ πὼς ἦτο δυνατόν τόση γενναιοφροσύνη νὰ μὴν ἀμνη τὴν βαθυτάτην ἐντύπωσιν εἰς τὴν καρδίαν δεκαεπταετοῦς κόρης· ἔπειτα ἐξ ὅλων τῶν ἐκφράσεών της καταφαίνεται, ἐγὼ τοῦλάχιστον εἶμαι περὶ τούτου πεπεισμένη, ὅτι ἡ κόρη ἠσθάνθη μέγαν πρὸς Ὑμᾶς ἔρωτα.“

Ὁ νεανίας ὡς γοητευμένος ἠκροᾶτο τῶν λόγων τῆς δεσποίνης καὶ μετὰ μικρὸν ὑπέλαβε: „ποσάκις τὸ εἶπα καὶ ἐγὼ μόνος μου, ὅταν ἤμην ἀπαρηγόρητος καὶ τεθλιμμένος ἀνεπλόουν τὸ παρελθόν. Ἀλλὰ πρὸς τί τάχα; Ἄν ἤμην βέβαιος ὅτι μὲ ἀγαπᾷ, θὰ ἤμην χιλιάκις δυστυχέστερος, ἀφοῦ δὲν γνωρίζω ποῦ εὐρίσκεται. Συνεχῶς πολεμῶ αὐτὸ τὸ παράδοξον αἰσθημά μου, καὶ ὑπῆρξεν ἐποχὴ, καθ' ἣν ἐπεζήτησα τὴν λήθην ἐν τῷ θορόβῳ τοῦ κόσμου καὶ τὴν ἀπονάρκωσιν ἐν τῇ πεζότητι τοῦ ἐμπορίου, ἀλλὰ δὲν το κατώρθωσα. Πάντοτε ἴστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου τὸ ἐράσιμον ἐκεῖνο ὅσον καὶ ἀτυχὲς πλάσμα, καὶ μόνη μου ἐπιθυμία ἦτο νὰ τὴν ἐπανίδω ἅπαξ ἔτι. Καὶ τώρα ἀκόμη αὐτὴν μόνην τὴν ἐπιθυμίαν ἔχω ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ ὁμολογῶ· καὶ αὐτὸ μάλιστα τὸ ταξείδιον ἕναμα, διότι ἀποθύμησα τὸ ἀγαπητόν μοι ἐκεῖνο ὄν καὶ ἤθελα νὰ τὴν ζητήσω, νὰ τὴν ἐπανίδω. Καὶ ὅσον σκέπτομαι περὶ αὐτῆς, τόσον στερεόνεται ἡ ἐπιθυμία μου νὰ τὴν ἀποκτήσω διὰ παντός Διατί δὲν προσέχετε εἰς τοὺς λόγους μου καὶ βλέπετε ἄλλοῦ, κυρία Ἰωσηφίνα; Ἰσως σκέπτεσθε, ὅτι ἐν τοιοῦτον πλάσμα, εἰς τοσαύτην βεβυθισμένον ἀδελιότητα, τόσον ἀμφιβόλου προελεύσεως δὲν ἔπρεπε νὰ τίχη τῆς ἐκλογῆς μου. Λαμβάνετε ἴσως ὑπ' ὄψιν τὰς κρίσεις τοῦ κόσμου. Δι' ὅλα αὐτὰ ἐσκέφθην καὶ ἐγὼ πολλάκις, ἀλλὰ Σὰς βεβαίῳ, εἰς τὴν ζωὴν μου, ἔαν τὴν ἐπανεύρω ὅπως τότε τὴν ἀφῆκα, κανένα ἄλλον δὲν ἤθελον ἐρωτήσῃ εἰμὴ μόνην τὴν καρδίαν μου. Ἡθέλετε ἄρα γε καὶ Σεῖς μὲ ἀυστηρότητά με κρίνει;“ Ἡ Ἰω-

σηφίνα δὲν ἀπῆντησεν εἰς ταῦτα· ἔχουσα ἔτι ἀπεστραμμένον τὸ πρόσωπον καὶ στηρίζουσα τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς, προσέφερεν αὐτῷ διὰ τῆς ἄλλης βιβλίον καὶ τὸν παρεκάλεσε ν' ἀναγνώσῃ μεγαλοφώνως. Ὁ Φρέβεν ἔλαβεν αὐτὸ διστάζων καὶ ἠένισε πρὸς αὐτὴν ἐρωτηματικῶς· ἦτον ἴσως ἡ πρώτη φορά, καθ' ἣν εὗρεν ὅπως ἀνεξήγητον τὴν συμπεριφορὰν της· ἐκείνη καὶ πάλιν ἔνευσεν αὐτῷ ν' ἀρχίσῃ τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς ὃ καὶ συγκατετέθη ἐπὶ τέλους ὁ νεανίας, ἂν καὶ πολὺ εὐχαρίστως ἤθελε νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐκφρασιν τῶν μυχιῶν πόθων του.

Καὶ κατ' ἀρχὰς ἀνεγίνωσκε χωρὶς νὰ προσέχη, ἀλλὰ βαθμυδὸν παρεσύρθη ἐκ τοῦ θέματος τῆς ἀναγνώσεως καὶ ἀπέβαλε κατ' ὀλίγον τὰς ἐντυπώσεις τῆς προτέρας ὁμιλίας, μέχρις οὗ τόσον παρεπλανήθη, ὥστε δὲν παρετήρησε διόλου πὼς ἡ ὠραία δεσποίνα ἐστράφη πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐβλεπε διαρκῶς μὲ ὀδυνηροτάτην τοῦ προσώπου της ἐκφρασιν, μὲ βλέμμα πλήρες περιπαθείας, ἐνῷ ἐδάκρυον οἱ ὀφθαλμοὶ της, καὶ μόλις κατάρθωνε νὰ κρατήσῃ αὐτὰ τὰ δάκρυα.

Πολλὴν μετὰ ταῦτα ὥραν ἐτελείωσεν ὁ Φρέβεν τὴν ἀνάγνωσιν καὶ ἡ Ἰωσηφίνα εἶχε συνέλθει ἤδη καὶ ἡδύνατο νὰ ἐκφέρῃ ἡσύχως τὴν γνώμην της περὶ τῶν ἀναγνωσθέντων· ἐν τούτοις δὲν διέφυγεν ἐκείνου τὴν προσοχὴν, ὅτι ἡ φωνὴ της ὑπέτρεμεν ὀλίγον καὶ ἐν γένει τὸ ἦθος της δὲν ἐδείκνυε τὴν προτέραν ἐκείνην πρὸς τὸν φίλον τοῦ συζύγου της συμπαθεῖ οἰκειότητα· καὶ ἤθελεν ἴσως ἐγκαρδίως λυπηρῇ καὶ ἀπελπισθῇ ἔαν δὲν διέψευδε τὰς τοιαύτας ὑπονοίας του αὐτῇ ἡ ὑπέροχος ἐκφρασις τῆς εὐγενοῦς μορφῆς τῆς Ἰωσηφίνας.

XXVIII.

Ἐπειδὴ ὁ Φάλδνερ μόλις κατὰ τὸ ἐσπέρας ἤθελε νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς τὴν ἐπαυλίν του, καὶ δὲ Ἰωσηφίνα μετὰ τὸ πέρας τῆς ἀναγνώσεως καὶ τῆς συζητήσεως ἀπεσύρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της, ὁ Φρέβεν, διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὰς ἀνιχνὰς σκέψεις του, ἀπεφάσισε νὰ ἡσυχάσῃ ὀλίγον μετὰ μεσημβρίαν κοιμώμενος πρὸ τῆς παρακειμένης τραπέζης. Καὶ ἐκεῖ, εἰς τὴν αὐτὴν ἀναδενδράδα, ὅπου διήλθε τόσας ὠραίας στιγμὰς μετὰ τῆς εὐγενοῦς δεσποίνης, ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ προστυχόντος θρανίου καὶ ἀπεκοιμήθη. — Παρήτησε τὰς φροντίδας του, καὶ αὐταὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ διέλθωσι μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς πύλης τῶν ὀνείρων· προσφιλεῖς μόνον ἀναμνήσεις συνεχέοντο εἰς τὸν νοῦν του καὶ συμφυρόμεναι ἀπετέλουν θελκτικὰς εἰκόνας. Τὸ κοράσιον τῆς Γεφύρας τῶν Τεχνῶν προσῆλθεν καὶ ἤρχισε νὰ τὸν διηγῆται περὶ τῆς ἀσθενούσης μητρὸς του· αὐτὸς ὅμως τὴν ἐπέπληξε διότι ἤργησε τόσον πολὺ νὰ ἔλθῃ, ἐνῷ αὐτὸς κάθε πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτῃν τοῦ μηνὸς ἤρχετο ἐκεῖ καὶ τὴν περιέμενε· ἤθελε νὰ τὴν τιμωρήσῃ δι' ἐνὸς φιλήματος, ἐκείνη ἀνθίστατο, αὐτὸς ἐσῆκωσε τὸν πέπλον, ἔβγαλε τὸ μικρὸν πρόσωπόν της ἔξω καὶ παράδοξον πρᾶγμα! Δὲν ἦτον ἡ κόρη ὑπὸ τὸν πέπλον, ἀλλ' ὁ Δὸν Πέτρος, ὁ ὁποῖος ἐκρύβη ἐπίτηδες, διὰ νὰ τὸν πειράξῃ, ὑπὸ τὸ ἔνδυμα τῆς κόρης· ὀλίγον παρέκει ἴστατο καὶ ὁ Διέγρος, ὁ ὑπηρέτης του, καὶ ἤθελε νὰ σκάσῃ ἀπὸ τὰ γέλοια διὰ τὴν ὠραίαν τοῦ κυρίου του ἀστείότητα. — Εὐθὺς μετ' ὀλίγον, μὲ ἄλλο τολμηρότατον τῆς γρηγορούσης φαντασίας του ἄλμα εὐρέθη εἰς τὴν πινακοθήκην. Εἶχον διατάξει ἐκεῖ τὰ πράγματα ὅπως διαφόρως ἢ πρότερον, καὶ μάτην ἐζήτηι ὁ ταλαιπώρος ἀνὰ τὰς διαφόρους αἰθούσας περιφερόμενος τὴν προσφιλεῖ εἰκόνα του· τίποτε δὲν εὗρῃκε. Ἦρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ παραπονῆται. Τότε

προσῆλθεν ὁ ὑπάλληλος καὶ τον παρακάλεσε νὰ σιωπήσῃ διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσουν αἱ κοιμώμεναι εἰκόνες. Αἰφνὴς ὁμῶς εἶδεν ἐν τινὶ γωνίᾳ νὰ κρέμαται τὸ μικρὸν ἐκεῖνο εἰκόνημα, ἀλλ' ὄχι ὡς προτομή πλέον, ἀλλ' εἰς φυσικὸν ἀνάστημα· ἡ εἰκὼν ἔνευε πρὸς αὐτὸν μὲ πανοῦργα βλέμματα καὶ ἐξῆλθε ζωντανή ἀπὸ τοῦ πλαισίου καὶ ἐνηγκαλίσθη τὸν ταλαίπωρον· ἡσθάνθη θερμέτατον καὶ παρατεταμένον ἐπὶ τῶν χειλέων του φίλημα . . .

Καθὼς συμβαίνει συνηθέστατα εἰς τοὺς ὀνειρευομένους, καὶ πιστεύουσιν οὗτοι ὅτι εἶνε ἐξυπνοὶ, καὶ διαρκοῦντος ἔτι τοῦ ὄνειρου λέγουσι πρὸς ἑαυτοὺς ὅτι ὀνειρεύονται, τὸ αὐτὸ συνέβη τῶρα καὶ εἰς τὸν Φρέβεν. Ἐνόμισεν, ὅτι ἐξύπνησε τάχα ἐκ τοῦ φιλήματος καὶ ὅτι ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ὅτι εἶδε πρὸς αὐτὸν ἐπικεκλιμένον ἐν θαλερὸν καὶ ροδολὸν πρόσωπον, τὸ ὁποῖον τῷ ἐφάνη γνωστὸν τάχα. Ἐκ τῆς ἡδονικῆς δὲ ἀπὸ τῶν χειλέων ἐκείνων πνοῆς, τὴν ὁποίαν ἀπερῴζεσε διὰ τοῦ φιλήματος, ἀπεκοιμήθη κλείσας πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλ' εὐθὺς μετὰ τοῦτο ἤκουσεν ἐλαφρὸν ψιθυρὸν καὶ ἤνοιξε πάλιν τὰ ὄμματα καὶ τότε εἶδεν ἐν ἀνθρώπινον ἀνάστημα, ἐντὸς μαύρου ἐπανωφορίου καὶ ἑνα μαῦρον μικρὸν πῖλον καὶ ἑνα πράσινον πέπλον, καὶ ἔφυγε καὶ ὅταν παρέκαμψεν ὀλίγον ἀπωτέρω μίαν γωνίαν ἐστράφη καὶ πάλιν πρὸς αὐτὸν κατὰ πρόσωπον ἀνεγνώρισε τοὺς χαρακτηρισμοὺς τοῦ κοράσιου, τὸ ὁποῖον καὶ αὐτὴν τὴν φορὰν μάλιστα εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ μικρὸν πρόσωπεόν. „Αἶ! πάλιν εἶνε ὄνειρον!“ Εἶπε μειδιῶν καθ' ἑαυτὸν καὶ δοκιμάζων πάλιν νὰ κλείσῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἄλλ' αὐτὸ τὸ φυσικὸν τῆς ἐγρηγόρσεως αἶσθημα καὶ ὁ ψιθυρισμὸς τοῦ ἀνέμου μετὰξὺ τῶν φύλλων τῆς ἀναδενδράδος καὶ ὁ πάταγος τοῦ ἀναβρύοντος διὰ τοῦ πίδακος ὕδατος ἦσαν εὐκρινέστατα μαρτύρια τῆς πραγματικότητος, ἅτινα τὸν κατέστησαν μετ' ὀλίγον ζωηρὸν καὶ ἀπεκύλισαν ἀπὸ τῶν βλεφάρων του τὸν ὕπνον.

Ἡ πλήρης ζωηρότης καὶ παράδοξος τοῦ ὄνειρου εἰκὼν ἴστατο ἀκόμη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του· ἔβλεπε πρὸς τὴν γωνίαν, ὅθεν ἐξηφανίσθη ἀπελθοῦσα· ἔβλεπε τὴν θέσιν, ὅπου ἔστη καὶ ἐπέκλινε πρὸς αὐτὸν καὶ ἐνόμιζεν ὅτι αἰσθάνεται ἔτι ἐπὶ τῶν χειλέων του τὸ φίλημα τῆς κόρης. „Ἐως ἐδῶ κατάντησε λοιπὸν τὸ πάθος μου“, εἶπε καθ' ἑαυτὸν ἐπτοημένος, „νὰ ὀνειρευῶμαι μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμούς καὶ νὰ ζητῶ τὰ ἔχνη ἐνὸς φαντάσματος ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ φίλου μου· θὰ ἦνε θαῦμα βέβαια ἐὰν δὲν τρελαθῶ. Τόσον ὁμῶς καθαρὰ νὰ ὀνειρεύεται κανεὶς, αὐτὸ δὲν το ἐπίστευα. Αὐτὸ εἶνε μία ἐγκεφαλικὴ ἀσθένεια, εἶνε πυρετὸς τῆς φαντασίας καὶ ἄλλο τίποτε πλέον δὲν μένει παρὰ νὰ θέλω νὰ εὕρω τὰ ἔχνη τῶν βημάτων ἐνὸς φαντάσματος· διότι βέβαια αὐτὰ τὰ ἔχνη τῶν ποδῶν, ἐδῶ ἐπὶ τῆς ἄμμου, δὲν εἶνε βέβαια ἰδικά μου.“ — Κατόπιν ἔρριψε τὰ βλέμματά του ἐπὶ τοῦ θρανίου, ὅπου ἔκειτο προηγουμένως, καὶ ἐπ' αὐτοῦ εἶδε ἑνα κύλινδρον εὐμορφα τυλιγμένου χάρτου καὶ τὸν ἐπῆρε. Ἐπιγραφὴν δὲν εἶχε· κατ' ἀρχὰς ἐδίστασεν ὀλίγον ἂν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀνοίξῃ· ἐπιθυμῶν ὁμῶς νὰ μάθῃ ποῖος ἡδύνατο νὰ γράφῃ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξετύλιξε τὸ χαρτίον . . . καὶ ἔπασσε πρὸ αὐτοῦ εἰς δακτύλιος. Ἀνέλαβεν αὐτὸν καὶ διατρέξας τὴν ἐπιστολὴν ἀνέγνω τὰ ἑξῆς:

„Πολὺ συχνὰ εἶμαι πλησίον Σου, Σοῦ τοῦ εὐγενοῦς σωτήρος μου καὶ εὐεργέτου. Σὲ περιβάλλω μὲ ἀπειρον ἔρωτα, τὸν ὁποῖον ἐγέννησεν ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ὃν οὐδ' ὁ θάνατος θ' ἀπομαράνῃ. Ἐνωρίζω ὅτι ἡ γενναία καρδιά Σου πάλαι ἀκόμη δι' ἐμέ, γνωρίζω, ὅτι χάριν ἐμοῦ διέτρεξας χώρας,

διὰ νὰ μὲ ζητήσῃς, διὰ νὰ μ' εὕρῃς. Μάτην ὁμῶς κοπιᾶς, πρέπει νὰ λησμονήσῃς ἐν τόσῳ ἀτυχίᾳ, ὡς ἐμὲ πλάσμα. Καὶ τί με θέλεις τάχα; Ἄν καὶ ἡ μεγίστη μου εὐτυχία ἐγκείται εἰς τὴν ἰδέαν ν' ἀνήκω διὰ παντὸς εἰς Σέ, αὐτὸ ὁμῶς δὲν ἔμπορῇ ποτὲ πλέον νὰ γείνῃ. „Διὰ παντὸς ὕγιαίνε!“ Σοὶ εἶπα τότε, καὶ διὰ παντὸς Σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ Σ' ἀγαπῶ, ἀλλὰ . . . ἡ μοῖρα θέλει νὰ ζήσωμεν μακρὰν ἀλλήλων, καὶ ὄχι εἰς τὸ πλευρόν Σου, ἀλλ' ἴσως μόνον ἐν τῇ μνήμῃ Σου νὰ μένῃ

ἡ

Ἐπαῖτις τῆς Γεφύρας τῶν Τεχνῶν.“

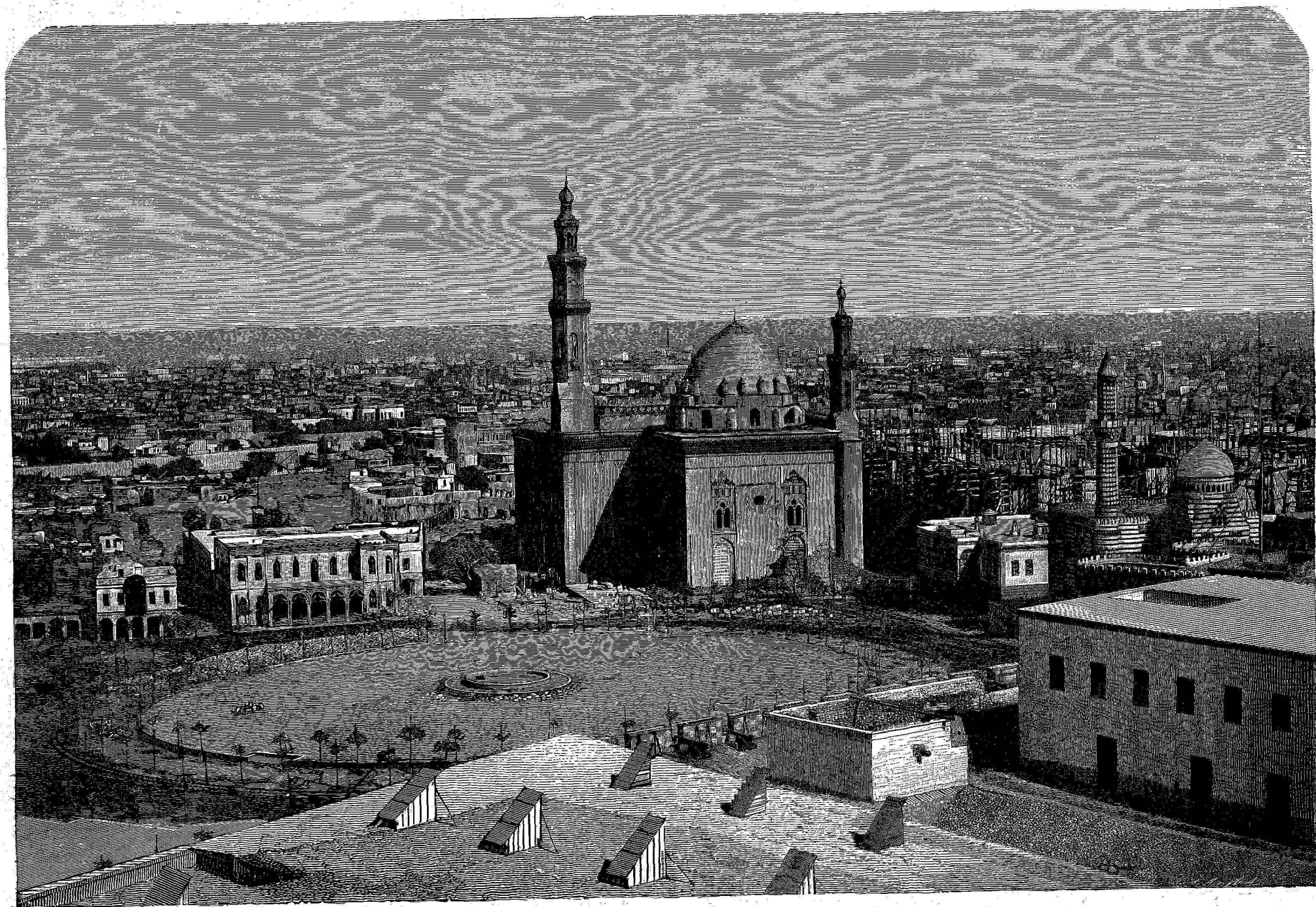
Ὁ Φρέβεν ἤρχισε πάλιν νὰ νομίζῃ, ὅτι διατελεῖ ἔτι ἐν ὄνειρῳ· εἶδε περὶ ἑαυτὸν μετὰ δυσπιστίας, συλλογιζόμενός μήπως τόσον τὸν ἀπεπλάνησεν ἡ φαντασία του ἡ ζῆ ὀνειρώδη πράγματι βίον· ἀλλὰ πάντα τὰ περὶ αὐτόν, ἡ ἀναδενδράς, τὰ θρανία, τὰ δένδρα, μακρόθεν ἡ ἔπαυλις, τὰ πάντα ἦσαν ὅπως καὶ πρὶν, δὲν ὀνειρεύετο λοιπὸν, ἦτον ἐξυπνος. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ ἐπιστολὴ καὶ τὰ γραφόμενα ἦσαν πραγματικά, δὲν ἦσαν ἀποκύημα τῆς φαντασίας του; „Λέγεις, νὰ θέλῃς κανεὶς ν' ἀστευθεῖ μαζὶ μου;“ ἠρώτησε κατόπιν τὸν ἑαυτὸν του· „ὦ, βέβαια! αὐτὰ θὰ ἦνε! καὶ θὰ τὸ ἔκαμεν ἡ Ἰωσηφίνα καὶ θὰ ὑπεκρίθη ἡ ἰδία τὴν προσωπιδιοφόρον.“ Ὅταν ὁμῶς ἠθέλησε νὰ τυλίξῃ τὸ χαρτίον ἡσθάνθη διολισθαίνοντα πάλιν τῶν χειρῶν του τὸν δακτύλιον. Περιέργως τὸν ἐσήκωσε, τὸν περιεργάσθη διὰ τῶν χειρῶν του καὶ ὥχριασε. Αὐτὸ τοῦλάχιστον δὲν ἦτο καμμίαν ὀπτική ἀπάτη, ἦτον αὐτὸς ὁ δακτύλιος, τὸν ὁποῖον ἐδώρησεν εἰς τὴν κόρην κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα, ὅτε διὰ παντὸς ἀπεχωρίσθησαν.

Ὅσον καὶ ἂν παρεσῶρθη νῦν, ὥστε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὸν πειρασμὸν καὶ νὰ πιστεύσῃ εἰς ὑπερφυσικὴν τινα ἐπέμβασιν, ἐπὶ τοσοῦτον ἐγοητεύετο ὑπὸ τῆς ἰδέας, ὅτι ἔχει ἐπὶ τέλους ἐν γνωρίσμα τοῦ ἀγαπητοῦ ὄντος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶνε πλέον μακρὰν του. Καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν ἡ νὰ ἐνδυμηθῇ καὶ τὰς λέξεις τῆς ἐπιστολῆς ἀπεσκοράκισε πᾶσαν ἀμφιβολίαν, ἠγέρθη καὶ ἐξῆλθε δρομαῖος ἀπὸ τῆς ἀναδενδράδος καὶ πρὸς πάσας τὰς διευθύνσεις ἐγύρισε τὰ βλέμματά του καὶ ὑπὸ πάντα τὰ θαμνώδη φυλλώματα ἐζήτηε τὸ ἐρωτικὸν του ἱνδαλμα. Ἄλλ' αἱ ἐρευναὶ του εἰς οὐδὲν ἀπέληξαν· ἠρώτησε τοὺς ἐργάτας ἐν τῷ κήπῳ, τοὺς ὑπηρέτας ἐν τῇ ἐπαύλει, ἂν εἶδον ἐδῶ ἡ ἐκεῖ καμμίαν ξένην κυρίαν. Κανεὶς δὲν εἶδε τίποτε.

Συγκεχυμένος καὶ ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν περαιτέρω σκέψιν προσῆλθεν ἅμα προσκληθεὶς εἰς τὸ δεῖπνον· μάτην ὁ Φάλδνερ ἠρώτα αὐτὸν ἐπανειλημένως διὰ τὴν φανεράν ταράχην του καὶ τὰ ἀπλανῆ του βλέμματα, εἰς μάτην τὸν ἠρώτησε καὶ ἡ Ἰωσηφίνα, μήπως ἀπὸ χθὲς ἦτον ἀκόμη λυπημένος. „Κάτι μὲ συνέβη“, ἀπεκρίθη ὁ Φρέβεν, „καὶ ἤθελα ἰσχυρισθῇ ὅτι με συνέβη θαῦμα, ἂν ἀνέκαθεν δὲν ἤμην ἐχθρὸς πάσης δεισιδαιμονίας.“

XXIX.

Τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο, περιστατικὸν καὶ αἱ λέξεις τοῦ ἐπιστολιδίου, ὅπερ χιλιάκις κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀνέγνω, κατέστησαν τὸν Φρέβεν σκυθρωπότατον. Ἐρχισε νὰ σκέπτεται, ἂν πράγματι παρεμβαίνουσιν εἰς τὸν βίον τῶν θνητῶν ὑπερφυσικά ὄντα, καὶ ἐσκέπτετο τοιαῦτα αὐτός, ὅστις ποσάκις ἐχλεύασε τοὺς φαντασιοπλήκτους γνωρίμους του, πιστεύοντας ἐνίοτε εἰς φαντάσματα καὶ οἰωνοὺς ὑπεργίους καὶ δαίμονας προστάτας ὡς εἰς ἄρθρα πίστεως. Ποσάκις

TO KAIPON.

δὲν ἀπέδειξεν εἰς αὐτούς, ὅτι ἦν φυσικῶς ἀδύνατον νὰ φαίνωνται ὡς ὁρατὰ τὰ ἀσώματα ὄντα καὶ ὅτι οὐδὲν φαινόμενον τῆς φύσεως εἶνε δυνατόν ν' ἀναχθῇ εἰς τοιαῦτα αἷτια. Ἀλλὰ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ λοιπὸν τῶρα αὐτό, τὸ ὁποῖον συνέβη εἰς τὸν ἴδιον; — Πολλάκις εἶπε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἀπεφάσισε νὰ λησμονήσῃ τὰ πάντα, νὰ μὴ σκεφθῇ ποτέ πλεόν περὶ αὐτῶν, καὶ ὅμως εὐθὺς μετ' ὀλίγον ἐβασανίζετο ἐξαναγκάζων τὴν μνήμην του νὰ ἀναπαραστήσῃ ζωηρῶς ὅ,τι πρὸ μικροῦ δὲν ἤθελε νὰ γνωρίζῃ· καὶ οὕτω ἐνεφανίζοντο εὐδιακριτότερα ἢ πρότερον τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ φαντάσματος, τὸ ὁποῖον εἶχε καλῶς ἰδεῖ, ὅταν παρακάμπτον τὴν γωνίαν ἐστράφη πρὸς αὐτόν. Εἶχεν ἰδεῖ τὸ ἐράσμιον στόμα, τὰς ροδίνους παρειάς καὶ τὸν λεπτοφυῆ λαιμόν, καὶ προσάγων τῶρα τὴν παλαιὰν εἰκόνα παρέβαλεν αὐτὴν πρὸς

ταῦτα μετὰ πάσης ἀκριβείας καὶ εὗρισκεν αὐτὴν τὴν μορφήν τῆς ἐπαίτιδος κόρης.

Ἐπειδὴ τὴν ἐπαύριον ἡ Ἰωσηφίνα εἶχε πολλὰς ἀσχολίας κατ' οἶκον καὶ ἐκωλύετο νὰ μείνῃ παρ' αὐτῷ, ἐπῆγεν ὁ Φρέβεν καὶ ἐκάθισε πάλιν εἰς τὴν ἀναδενδράδα. Ἀνεγίνωσκεν ἐκεῖ καὶ κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἀπησχόλει αὐτὸν πάντοτε ἡ ἰδέα, ἃν θὰ ἐνεφανίζετο αὐτῷ καὶ αὖθις τὸ χθεςινὸν φάσμα. Ναρκωτικὴν ἔσχεν ἐπ' αὐτοῦ ἐπίδρασιν ἡ ὑπερβολικὴ τῆς μεσημβρίας θερμότης. Πᾶσαν κατέβαλε προσπάθειαν διὰ νὰ μὴν ἀποκοιμηθῇ καὶ πρὸς τοῦτο ἀνεγίνωσκε μετὰ πολλοῦ ζήλου, ἀλλ' ὀλίγον κατ' ὀλίγον κατέπεσεν ἡ κεφαλὴ του, διωλίσθησεν ἀπὸ τῶν χειρῶν του τὸ βιβλίον καὶ ἀπεκοιμήθη.

[Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ.]

(ἔπεται συνέχεια.)

ΒΙΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ.

(συνέχεια.)

34.

Ἀπόφευγε πᾶσαν συναναστροφὴν, ἐν ᾗ περιπτώσει ἔχεις κακοδιαθεσίαν. Ἄλλως ὀφείλεις νὰ ἦσαι πάντοτε φαιδρὸς καὶ εὐθυμὸς εὐρισκόμενος μετ' ἄλλων εἰς ξένην συναναστροφὴν. Εἶνε ἀπίστευτον πόσον τὸ τεθλιμμένον καὶ δυσηρεστὴν πρόσωπον παραμορφώνει τὸν ἄνθρωπον, καὶ πόσον ταχέως ἡ φαιδρότης κατακτᾷ τὰς καρδίας ὅλων τῶν παρισταμένων.

35.

Ἐσο ἀκριβής. Οὐδέποτε πρέπει ἡ ἀταξία νὰ βασιλεύῃ εἰς τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ τὰ βιβλία σου. Βλέπε ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰ ἔγγραφα Σου, ἐξολόθρευε δ' ἐξ αὐτῶν τὰ ἄχρηστα.

36.

Προτίμα νὰ φαίνῃσαι πάραπολύ ἐλευθέριος, ἢ πάρα πολὺ οἰκονόμος καὶ φειδωλός. Μακρὰν Σου ὅμως ἡ ἀσωτεία! Οἰκονόμει τὰ μικρὰ καὶ μάνθανε νὰ στερῇσαι.

37.

Φύλαττε σεαυτὸν ἀπὸ τῶν ἐκρήξεων τῆς ὀργῆς. Οὐδέποτε πρέπει νὰ κάμῃς ὥστε νὰ αἰσθανθῶσι τὸν χόλον σου ἄνθρωποι, εἰς οὓς δὲν εἶνε ἐπιτετραμμένον ἢ δυνατόν ν' ἀπαντήσωσι τίποτε.

38.

Περιορίζει τὴν αὐτογνωμοσύνην, διότι δὲν θὰ λείψουν περιστάσεις καθ' ἃς νὰ δείξῃς τὴν εὐστάθειάν Σου. Ἀλλὰ τὸ πείσμα πρέπει νὰ τὸ καταπνίγῃς ἐκεῖ ὅπου ἡ παρουσία του εἶνε ἀνοίκειος καὶ ἀκατάλληλος.

39.

Ἡ μετάνοιά Σου ἔστω ζωῶσα θέλησις καὶ ἀπόφασις σταθερά. Τὰ παράπονα καὶ ἡ λύπη ἔνεκα διαπραχθέντων σφαλμάτων εἰς οὐδὲν ὠφελοῦν.

40.

Ἐγειρόμενος τῆς κλίνης ἀναπόλει τὰ τῆς ἡμέρας καὶ ζῆτει νὰ εὕρῃς τὰς εὐχαρίστους στιγμὰς τῆς, ὅσον δυσάρεστοι καὶ ἂν τύχωσι νὰ ἦνε αἱ καθημεριναὶ ὑποθέσεις Σου.

41.

Πρέπει νὰ ἔχῃς καὶ ἐν ἡμερολόγιον, ἐν ᾧ τὰ πάντα νὰ σημειώνης. Ἡ ἐξ αὐτοῦ ὠφέλεια καὶ ἡδονὴ εἶνε πολλὰπλὴ καὶ μεγάλη. Καθ' ἡμέραν Σου ὅμως πρέπει νὰ ἔχῃς τὴν εἰλικρίνειαν, διότι τὸ ἡμερολόγιον ὀφείλει ὄχι μόνον ἀνάμνησις νὰ ἦνε, ἀλλὰ καὶ μέσον δι' οὗ νὰ γνωρίσῃς τὸν ἑαυτόν Σου.

(ἔπεται συνέχεια.)

Η ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΑ ΤΗΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ.

(μετὰ τριῶν εἰκόνων).

Μία τῶν σημαντικωτέρων καὶ πολυανθρωποτέρων πόλεων καθ' ἅπασαν τὴν Ἀφρικὴν εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Αἰγύπτου, τὸ δεύτερον κέντρον τοῦ μωαμεθανικοῦ κόσμου, φέρον ὅμως πολὺ ἀνατολικώτερον χαρακτῆρα, παρὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἥτις ἀπὸ πολλοῦ ἐξευρωπαϊσθῆ ὑπὸ πολλὰς ἐπόψεις.

Μασρ-ελ-Καχίρα, ἡ νικηφόρος, ἡ μεγαλοπρεπής, ἡ ἀπλῶς Μασρ ἢ τοι ἡ πρωτεύουσα, ὡς ἀποκαλοῦσιν οἱ Αἰγύπτιοι τὸ Κάϊρον, κεῖται ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὁχθῆς τοῦ Νείλου

καὶ ὀλίγα μόνον μίλια κατωτέρω τοῦ σημείου, ὅπου ὁ μέγας ποταμὸς διατέμενεται εἰς δύο βραχίονας καὶ σχηματίζει τὸ Δέλτα, δι' ὃν λόγον καὶ οἱ ἄραβες ποιηταὶ εἰς τοὺς εἰκονικωτάτους ὕμνους των συχνότατα ὀνομάζουσι τὸ Κάϊρον „ἀπαστράπτοντα ἀδάμαντα ἐπὶ τῆς λαβῆς τοῦ χλοερῶ ὑπιδίου τοῦ Δέλτα“.

Καὶ ἀληθῶς ἀπερίγραπτος εἶνε ἡ ἐντύπωσις, ἣν προξενεῖ τὸ Κάϊρον εἰς τὸν πρῶτην φορὰν ἐνδημοῦντα ξένον, διότι καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ ποικιλόχρωμοι, πρωτότυποι καὶ